

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket az EK közösség tagjai készítették (sorrendben Kovács László, Demeczky Péterné Makai Ágnes, Bajnok László, Bajnokné Benyhe Judit, Schanda Beáta), a júliusiakat Tóth Miklós plébános (Fertőd-Eszterháza).

Június 1. — Mennybemenetel ünnepe — Mt 28,16–20 —

„Tegyetek tanítványommá minden népet...”

Elmélkedhetnék a mennybemenetel csodálatos freskójáról, amelyet az Ószövetség ecsetvonásaival rajzoltak meg az evangélisták. Csodálhatnám, hogy mint ragadatott az égbe Hénokh és Illés próféta, vagy gondolkodhatnék Mózes mennybeviteléről és Izaiás mennybemeneteléről. Kinek lehet kétsége afelől, hogy ezek a szellemi és lelki óriások csak a mennybe juthattak. Hát még Jézus, aki minden prófétánál nagyobb volt! Valaki okosan mondta egyszer: ahhoz, hogy egy képet megértsünk, nem a festék anyagát kell kapirgálnunk, hanem a mondanivalót kell a képből kiolvasnunk.

A legfőbb mondanivaló azonban nem is a képben van, hanem Jézus szavaiban. Azok közül is a leglényegesebben: a tanítványok missziós küldetésében. Mivel Jézus maga sohasem keresztelt (Jn 4,2), így még Máté szövegéből is kiemelten a kétségtelenül Jézus szájából való mondatban van az üzenet: „Tegyetek tanítványommá minden népet!”

Valamikor egyértelművé vált bennünk, hogy a „hirdetés”, „tanítás” nemcsak a papok dolga, hanem minden Jézus-tanítványé. Hiszen azért tanítvány, hogy tanítóvá váljon. Azt hiszem, ezt mindannyian tudjuk. Csak hogy más dolog tudni valamit, és megint más dolog annak megfelelően cselekedni is.

Most azon gondolkodom, hogy miért nem tesszük azt, amit igaznak ismerünk fel. Sokszor az alkalmatlanságunkra vagy az egyéb irányultságunkra stb. hivatkozunk. Sajnos ez mellébeszélés.

A napokban világosodott meg bennem, hogy mi is lehet a baj. Egy pszichológus beszélt arról, hogy a tudás a fejben van, de attól még bármit cselekedhetünk. Ha azonban a felismert jó a szívünkbe kerül, akkor nehezen tudunk azzal ellenkezőt cselekedni. Az „interiorizációról” (bensővé tevésről) eddig is tudtam, de most esett le a húszfilléres, hogy a jézusi üzenetnek tényleg a személyiségembe kell épülnie (parázként beleégni), hogy „ne tudjak hallgatni tovább”...

Június 8. — Pünkösöd vasárnapja — Jn 20,19–2 —

„Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat”

A tanítványok félnek. Mitől? Veszélyben volt az életük, a becsületük, az állásuk? Jézus három éven át járt velük, tanította őket, példát mutatott nekik. Minden hiába, a Mestert megölték, mindennek vége. Reményvesztetten ülnek együtt. Mire várnak? Miért nem mennek haza a családjukhoz, dolgozni? Mária Magdolna már megvitte a hírt a tanítványoknak, hogy él az Úr, de ők

csak akkor hiszik el, amikor saját szemükkel látják.

Az Úr láttán minden megváltozik, öröm tölti el őket. Jézus egész élete, tanítása értelmet, tartalmat, jelentőséget kap. A tanítványok megkapják a Szentlelket; és vele a küldetést. Jézus elküldi őket az emberekhez, vigyék el az örömhírt mindenkinek.

Mi is tanítványok vagyunk, mi is megkaptuk a Szentlelket. Érezzük ere-

jét, támogatását? Érezzük azt az örömet, amit a tanítványok akkor éreztek? Végrehajtjuk a küldetést, amit Jézus ránk (is) bízott? Vagy kifogásokat keresünk? Könnyű megmagyarázni magunknak, hogy mit miért nem teszünk. Nehéz megvinni az örömhírt másoknak, megélni kisebb és nagyobb körben. Ehhez kérjük a Szentlélek segítségét! Ámen.

Június 15. — Szentháromság vasárnapja — Jn 3,16–17 — „...hogy üdvözüljön általa a világ”

János evangélista a Nikodémussal folytatott beszélgetés végére szerkeszti be Jézus tanításaként: „Úgy szerette Isten a világot”... Bennem ez további gondolatokat és kérdéseket indított el. Miért teremtette Isten a világot? Volt ezzel valami célja? És miért ilyen világot alkotott? Egyértelműen jó-e ez a világ? Mik a saját tapasztalataink?

És ha már az Édenkert után a Jó mellett a Rossz is része lett a világnak, miként áll hozzánk az Isten? Úgy, mint egy birkáit bottal verő juhász, vagy inkább úgy, mint egy szerető szülő, aki tévedéseivel, minden fogyatékosával együtt szereti gyermekét?

Vagy valójában mégsem annyira kudarc az ember? Lehet, hogy mégis javultunk valamennyit az állatvilágból

való kiemelkedésünk óta? Mert az emberiség mégis képes volt a csodára, hogy az önzés világi törvényének dacára, időről időre mindig kineveljen új, Istenre figyelő embereket? Akik felismerik embertársaikban az őket is szerető Istent! És egyre többen ismerik fel a Létezés törvényeként, hogy ne csak a saját önzésselled törődj, légy tekintettel a másik emberre, sőt „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”! A világban a szociális gondolkodás történelmi tényerése elvitathatatlan. A jézusi búzaszem hasonlat még ennél is tovább megy, amikor azt mondja, add tovább magadat, és cserébe megnyered a Létet, az Életet. Én hiszem, hogy végül az ilyen emberek alakja marad meg az emberiség kollektív emlékezetében!

A Teremtéstörténet szerint az ember vétkezett, az Isten terve ellen cselekedett. Azonban ez nem abszolút döntés volt az ember részéről, így végül az ember kettős tudata lett a végeredmény: Jó és Rossz egyszerre van jelen bennünk. És ez a Jó és Rossz egy egész életen át küzd egymással. Mondhatnám úgy is: valamiféle skizofrénia épült be az emberbe, aki lelkiismerete révén érzi, tudja, mit kellene tennie, de mégis gyakran az ellenkezőjét csinálja.

Isten a Fiát küldte a világba, és azóta is mindig küld embereket, akik Jézust tekintik mintájuknak. Megfordítva is igaz a tétel: azóta is születnek időről időre olyan emberek, akik felismerik, hogy csak az Isten terve szerint való élet tehet boldoggá.

Június 22. — Űrnepja — Jn 6,51–58 — „Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él”

Életünkben a mindennapi kenyér megléte minden időben létfontosságú volt. Az emberiség vágyakozik rá, hogy el nem múlóan birtokolja az életet biztosító kenyeret. Így volt ez Jézus korában is, amikor a napi túlélés megteremtése talán még nehezebb volt, mint ma. A kenyér fontosságát, életünkben játszott szerepét mutatja, hogy része Jézustól tanult egyetlen imádságunknak, a Miatyánknak, és a Sátán is ezzel kísértette meg elsőként Jézust a pusztában. Nem csoda tehát, hogy Jézus ismét a kenyér hasonlatához fordul, amikor az Atya világát akarja érthetővé tenni hallgatósága számára. Tudja, hogy a nép számára központi, a kelleténél is sokkal fontosabb kérdés a mindennapi betevő falat megléte. A pusztában megimádkozott

igazságot, a „Nemcsak kenyérral él az ember” fölismerését szeretné továbbadni az őt kérdezőknek. Saját magát, saját testét, saját sorsát kínálja el nem múló kenyérként.

Hasonlata azonban botrányos. A bibliai manna, az égből hullott kenyér csak a test túlélését biztosította. De az ember szíve mélyéből elutasítja az elmúlást, hiszen örök életre vágyó lények vagyunk. Jézus megismerte az örök élet titkát, az Atyával való találkozás örömet. Ez a találkozás életre szóló küldetést eredményezett. Jézus tehát világosan látja az Atya világának teremtő erejét, szerető jóságát, az Ószövetség istenképével ellentétes megbocsátó, hívogató, átölelő lényét. De azt is tudja, az Atyához a régi úton nem lehet eljutni. A bosszúálló Istennel fenyegető ta-

nításon fölött nemzedék, a nemzeti függetlenségért áhítozó, az ezt dicsőséggel elhozó Messiásra időtlen-idők óta várakozó nép számára egyelőre botrány a szerető, méghozzá *mindenkit* szerető Atya képe. Pedig nincs más út, akár tetszik ez hallgatóságának, akár nem! A Jézus által megélt élet, az Ő teste által átélte sors, az életodaadásig tartó megbocsátó szeretet az egyetlen módja, hogy örök életünk legyen.

At kell gondolnom, számomra mit jelentenek Jézus szavai! És mit jelent számomra az egyház Oltáriszentség-ünnepe, más elnevezéssel Krisztus titokzatos testének ünnepe (Corpus Christi Mysticum)? Van-e szándékom és erőm az egyházi hagyomány mellett (vagy azon túl?) a jézusi tanítás megvalósítására?

Június 29. — Évközi 13. vasárnap, Péter és Pál apostolok ünnepe — Mt 16,13–19 —**„Én erre a sziklára építem egyházamat”**

Imponál Jézus nyitottsága, érdeklődése. Neki nyilván világos képe volt arról, hogy kicsoda ő. De nem erről tart „kiselőadást”, hanem kérdez és meghallgat. Tudja, hogy nehéz erről beszélni, hogy a tanítványok fejében sok vélemény kavargó. Először nem is az ő véleményüket kérdezi, hanem azt: „Kinek tartják az emberek...?” Mint amikor valaki fontos és intim beszélgetésbe kezd: kell a „bemelegítés”, a téma közelítése; nem lehet rögtön a közepébe belevágni, mert az csak megbénítaná a kapcsolatot, a mély megnyílást. És a tanítványok élnek is a felkínált lehetőséggel, mások vélekedéseit sorolják, nem a sajátjukat. Így aztán elhangozhat többféle vélemény – és közben nyilván lesik, melyik vélekedésre hogyan reagál a Mester.

Ugye mi is sokszor vagyunk így?! Amikor a saját véleményünket nem merjük vállalni, vagy talán nincs is ki-

forrott véleményünk, akkor próbálkozunk: „hátha valamelyik bejön”, hátha valamelyiket elfogadja, nyugtázza a kérdező. Akár igen, akár nem, mi semmiképpen nem kerülünk kínos helyzetbe, hiszen csak mások vélekedését idéztük! „Megúszási” stratégia ez!

Amikor már belemelegedtek a témába, akkor Jézus tovább kérdez. Most már tanítványai, közeli barátai, életének közvetlen tanúi véleményét tudakolja. Most már nem lehet kitérni, vagy legalábbis nem mindenkinek. Mert azért a többség még most is „elbújik” a nagyhangú Péter háta mögé: „Beszéljen csak ő, a szóvivő! Ugyis ő szokott... Ha rosszul válaszol, ha a Mester mérges lesz, legalább majd csak őra hargszik, ránk nem.”

Péter nem volt hibátlan ember. Néha tényleg előbb járt a szája (pl. letagadta, hogy ismeri Jézust), a keze (pl. kardot

rántott a Getszemáni-kertben), a lába (pl. húsvét után is inkább visszament halászni), mint az esze. Szenvedélyes ember volt. Jézus mégis meglátta – megérezte! – benne az istenképűséget, az isteni gondolat tükröződését: azt, hogy képes – és talán akarja is! – összekötni az égit és a földit, az istenit és az emberit. Azt, hogy oszloppá lehet: építeni lehet rá, mert képes terhet hordozni és magasba emelni! Önmagában az oszlop még nem épület, nem (egy)ház; de oszlopok nélkül nem szöknének felfelé a boltívek, nem borulnának fölének kupolák, nem magasodna elénk timpanon.

Vajon énram mit lehet építeni? Mekkora terhet – mit és kit, kiket? – tudok hordozni, magasba emelni, megtartani? Biztonságban érezheti-e magát az, aki rám támaszkodik? És támaszkodhat-e rám maga az Isten a saját álma valóra váltása során?

Július 6. — Évközi 14. vasárnap — Mt 11,25–30 — „...kinyilatkoztatad a kicsinyeknek”

Az ég és a föld Ura az Isten. A ma embere kezdi ezt elfelejteni. Rabjai vagyunk a világnak. Ezt tartjuk az egyetlennek, a kizárólagosnak, a tulajdonképpeninek. Megbabonáz bennünket e világ ragyogása és látszólagos értéke. Nem tudunk szabadulni tőle. A tudós ki akarja kutatni, a gazdag élvezni akarja gyümölcseit, a hatalmaskodó meg akarja hódítani és a markában tartani. Csak a kicsinyek képesek megnyílni az Isten világa előtt.

Miért rejtőzködő a mi Istenünk? Sőt. Elrejti titkait a bölcsék elől. Talán arra akar rámutatni, hogy érthetetlen módon sokszor mi is rejtőzködünk Isten előtt. Nem könnyű Érte élni, Érte tenni, és az emberekért. Ezért keressük a kifogásokat. Hová rejtőzködhetnénk előle? A tagadás, a rejtőzködés oka: lusták vagyunk, nem akarunk tenni sem Jézusért, sem az emberekért. Ennek oka: meg kellene változtatni életemet, el-

hagyni a bűnt, tenni az emberért. Közöny, közömbösség: nem érdekel a másik ember élete, küzdelme, nyomorúsága. Nem akarok segíteni rajta.

Fedezékek mögé vonulunk, s azt gondoljuk, hogy ott biztonságban vagyunk tagadásunkkal. Aztán előbb-utóbb megrendülnek a fedezékek alapjai. Egy kis „földrengés” ledöntheti a biztosnak hitt fedezéket. Ez a fedezék nem kősziklára épült, hanem homokra. Hány ember élete került így romok alá?

A kicsinyek nem rejtőzködtek, nem vonultak fedezék mögé, hanem találkozni akartak Jézussal. Meghallották hívását, követték őt, mert jó vele lenni. Vele lenni az imádságban, az elmélkedésben, a jócselekedetekben. A kicsinyek mindig megőriznek valamit a csodálkozásból, a másokra szoruló gyermeki lelkeletből. Ezért bízunk mi, kicsinyek, Jézusban, mint gyermek a szüleiében.

Az elfáradt ember különféle helyeken keres menedéket, felüdülést. Van, aki a szórakozóhelyen, vagy a hosszú hétvégén. Mi a templomban, a közösségben, az elcsendesedésben és az imádságban. Ilyen „hely” lehet számunkra még a másik ember. Jólesik kiönteni a szívünket, elmondani panaszaikat és örömeinket. Halló fülekre, együtt érző szívre, megértő tekintetre találunk. Az ilyen találkozások és beszélgetések erőt öntenek belénk. Érthető és nagyon emberi ez a törekvésünk. Az is előfordulhat, hogy a közöny, az érdektelenség vagy a részvétlenség falába ütközünk. Ne keserítsen el ez bennünket!

Forduljunk Jézushoz! Nála keressük lelkünk vigasztát! A nevünkön szólít. Neki mindig van ideje, hogy velünk foglalkozzék. Leülhetünk a lába elé, nézhetjük és hallgathatjuk őt. Ezen a héten találjuk meg lelkünk nyugalmát Jézusnál!

Július 13. — Évközi 15. vasárnap — Mt 13,1–23 — A magvető

Jézus a magvető munkálkodása alapján fölmérte igehirdetése jövőbeli eredményét. Nem kergetett délibábót. Ismerte az embert, azt az eleven földet-lelket, amelybe elvetette tanítása magvait. Ez sem tántorította el feladatától, küldetésétől. Szeme előtt nem a magot összeszedő égi madarak, a sziklás talaj, a tövis képe lebegett, hanem a jó föld, a százszoros termést ígérő emberi lélek. Jézus azokat az embereket nézte, akik értékelték, akik érdemessé tették igehirdető tevékenységét.

Siker és sikertelenség. Megtaláljuk az élet minden területén. A szülők fölnevelik gyermekeiket. Igyekszenek átadni nekik keresztény meggyőződésüket, hitüket. Példaadóan nevelik őket. Reménykedhetnek abban, hogy amikor felnőnek, a gyermekek lelkében elvetett evangéliumi tanítást megfogor, kikel és jó termést hoz. Mi, lelkipásztorok is ha-

sonlóképpen vagyunk. Éveken keresztül tanítjuk az iskolásokat a hittanra, felkészítjük őket az elsőáldozásra és a bér-málkozásra. Igyekszünk kisközösségekbe összegyűjteni őket. Elvisszük a gyermekeket ministráns-találkozókra, hittanversenyekre, kirándulásokra. Jézus tanítását akarjuk a lelkükbe belevinni, elültetni. Néhányuknál kikel a mag, sokaknál alig hoz termést. Azt is megtapasztaljuk, hogy a buzgó ministránsok közül páran megmaradnak diákként és felnőttként is gyakorló, hitvalló kereszténynek. Ők bekapcsolódnak az egyházközösség életébe, és segítenek a lelkipásztorok-dásban.

Hiába gondoskodunk kiváló vetőmagról, és készítjük elő, munkáljuk meg alaposan a földet, ha kedvezőtlen az „időjárás.” Ezen azt értem, hogy a ma embere öntörvényű. Az akarat szabadságát hirdeti. Neki szabad bármit

megtennie, őt senki ne korlátozza szabadságában! Semmilyen törvény ne parancsoljon neki! Mi ne essünk ebbe a csapdába! Az állandó istenkapcsolattal, imádsággal, elmélkedéssel, közösségi találkozókkal legyen mindig készen lelkünk talaja az Ige befogadására!

A példabeszédből végül azt is megtanulhatjuk és kiolvashatjuk, hogy első megtérésünk és buzgó Krisztus-követésünk nem jelent lezárt, befejezett állapotot életünkben. Fejlődnünk kell, előre kell haladnunk a krisztusi életben. Előfordulhat, hogy néha a mi lelkünkben is útszélre hull a tanítás. Máskor a kövek és tövisek közé. Ilyenkor napról napra, szívós munkával, imádsággal, lelkiélettel kell helyrehoznunk bűneinket, hibáinkat, hűtlenségeinket. Újra és újra előkészíteni a jó termőföldet az Ige befogadására. Hozzon az életünk százszoros termést!

Július 20. — Évközi 16. vasárnap — Mt 13,24–43 — Konkoly

Körültekintve a világban, gyakran támad olyan érzésünk, hogy több a konkoly, mint a jó mag. A gaz szinte elfojtja a termést. Könnyen bele tudunk helyezkedni az evangéliumi példázatban szereplő szolgák lelkivilágába. Ide vehetjük a gazda lelkivilágát is, akit talán nem lep meg annyira a konkoly jelenléte a búza között. A szolgák joggal háborognak, csodálkoznak és értetlenkednek. Gondosan megművelték a talajt, mindent előkészítettek. Mennyit fáradoztak a vetéskor. Lelkiismeretesen dolgoztak, abban a reményben, hogy munkájuk eredményes lesz. Nem kell csodálkoznunk, hogy türelmetlenkedve kérdezik a gazdát: Kigyomláljuk-e konkolyt?

Örök kérdés: Honnan a rossz a világban és az emberek között? Miért az a tapasztalatunk, hogy a gonosz, az ártó, a rossz emberek (hatalmasok) zavartalan nyugalomban élnek (legalábbis látszólag), és még lelkiismeret-furdalásuk sincsen. Ezt élhették át, ezt érezték életük-

ben az őskeresztények, Jézus első követői is. Segítettek másokon, megosztották kenyerüket a szűkölködőkkel, mégis bántást és üldözést szenvedtek hitükért. Érthető az elkeseredettségük. Úgy érezték, késik az ítélet. Várták a szerintük jogos és igazságos ítéletet azokra, akik bántották és üldözték őket.

Más alkalommal is megmutatkozott ez a fajta türelmetlenség. Keresztelő János szerint Jézus szőrőlapáttal kitararítja szőrűjét, a pelyvát elégeti. A tanítványok tüzet akarnak lehívni az égből Szamaria lakóira. Jézus válasza erre: „Nem tudjátok, milyen lelkület van bennetek.”

A példabeszédben Jézus választ ad mind a türelmetleneknek, mind a kételkedőknek. A válasz reményt keltő. Az ő tanítványai kövessék életpéldáját: legyenek egymás testvérei! Gyakorolják az ítéletablóban elmondottakat! Az ítékezés nem a mi dolgunk. Azt hagyjuk a Mennyei Atyára és a végidőkre. Jussanak eszünkbe Jézus szavai: „Képmuta-

tó, vedd ki előbb a magad szeméből a szálkát...” Vegyük észre előbb a magunk bűneit, hibáit, mulasztásait, és akkor kevésbé akarunk elhamarkodottan mások fölött ítékezni. Minden igyekezetünk ellenére mi is követünk el bűnöket. Bűnbánatot tartunk, a Mennyei Atya pedig türelmes és megbocsát. Mi is egyszerre gyakoroljuk az irgalmat, és ítéljük el magát a bűnt. Minket, keresztény embereket ez különböztessen meg kortársainktól, akik a bűnöst ítélik el, és nehezen tudják kiemelni a bűnből. Butsy Lajos atya mint börtönlelkész bevitt bennünket a sopronkőhidai fegyházba. Végigjártuk a börtönt, és szomorúan állapítottuk meg, hogy az elzárással nem lehet jobbá tenni az embereket. Ha a gondolkodásuk és a lelkük belülről nem változik, hiába az elzárás. Mi arra törekedjünk és adjunk példát a világnak, hogy szívünkben minél kevesebb konkoly legyen, és tiszta búzát teremjen életünk!

Július 27. — Évközi 17. vasárnap — Mt 13,44–52 — Isten Országá mint kincs

Milyen jó, ha ismerünk egy vagy két idegen nyelvet, mert így külföldön is könnyebben boldogulunk. Ha nem, kézzel-lábbal kell magyaráznunk. Jézus is ezért beszél nekünk hasonlatokban. Sokszor még az írás és a beszéd sem tudja igazán és egyértelműen kifejezni gondolatainkat és érzéseinket. Mennyi félreértés adódik! Nem értik, félremagyarázzák gondolatainkat. (Jézus nem is írt.) Thomas Mann ezzel kapcsolatban azt mondja: „Ki az igazi író? Akinek nehezebben megy az írás, mint a többi embernek.” Jézus is átélte mindezt. Ezért is beszélt hasonlatokban, képekben, példabeszédekben. Isten Országá titkairól ő sem igen tudott másként beszélni.

Ezen tapasztalatokból kiindulva, az Isten Országá ott nyílik meg előttünk, ahol fölfigyelünk Jézus szavaira és ta-

nitására, befogadjuk azt életünkbe, és tettekre is váltjuk. Jézus elrejtett kincshez hasonlítja az Isten Országát. Mit akar ezzel mondani? Olyan kincs, amit keresnünk kell. Ha azután megtaláltuk, a megtalálás örömevel vehetjük birtokunkba. A megtalálás öröme mindig megemeli az ajándék, a kincs értékét. Az ember különben is kereső, kutató lény. Személyiségünk gazdagodik és teljesedik ki ez idő alatt. Az erőfeszítés, a ráfordított idő teszi még értékesebbé a megtalált kincset. Csak a keresett Isten lehet megtalált Isten számunkra. Csak a keresett Ország lehet megtalált Ország számunkra. Igazgyógy.

A szellemi-lelki értékekért, „kincsekért” lelkesedő ember folyton kutat és keres. Nem akar belefáradni a keresésbe. Vajon lesz eredménye keresésének? Megtalálja az Isten Országát? Jézus biz-

tat bennünket, hogy vállalkozásunk nem fog kudarcra végződni. Megtaláljuk kincsünket, az Istent, sőt már meg is találtuk.

Az Egyház kezdetektől fogva közösségekbe gyűjtötte tagjait. Ez a közösség és kisközösségeink segítenek bennünket, hogy megtaláljuk éltünk igazi, maradandó, el nem porladó kincsét, az Istent. Mi Jézus Krisztuson keresztül már rátaláltunk életünk értelmére és céljára. Követjük a szolgáló Jézust. Akik még nem találtak rá, ne irigykedjenek azokra, akik már megtalálták! Ne legyen gyűlölet a szívükben irántuk! Inkább keressék továbbra is kitaróan!

Segítsünk azoknak, akik keresnek és törekednek megtalálni ezt az Isten Országabeli kincset: a hitet, megbocsátást, szolgálatot, az Isten és az ember-társ iránti szeretetet. Köszönjük meg Jézusnak, ha mi már megtaláltuk őt!